

darin das Ca und Mg nach der üblichen Methode bestimmt. In anderen 50 c. cm. des Filtrats wird die gebildete Soda mit $N/100 H_2SO_4$ oder $N/100 HCl$, unter Anwendung von Methylorange als Indikator bestimmt, (1 c. cm. $N/100 H_2SO_4$ oder HCl entspricht 0,0002 Ca). Aus den verbrauchten c. cm. wird das von Karbonatsalz stammende Ca berechnet, das wir von der gesamten gefundenen Menge Ca abziehen.

2. durch die Wasserdampfmethode haben wir einen Gewinn von Zeit und eine Ersparnis von Reagenzien.

3. Für Böden die ausser $CaCO_3$ noch $MgCO_3$ enthalten, wie durch die Versuche gezeigt wird, fällt der Analysenfehler bei der Wasserdampf-methode viel kleiner aus, als der von der Hissink-und Gedroizmethode.

ΠΑΛΑΙΟΚΛΙΜΑΤΟΛΟΓΙΑ.— Τὸ λατεριτικὸν κλίμα εἰς τὴν Ἀττικὴν*, ὑπὸ
Κ. Ρενιέρη. Ἀνεκοινώθη ὑπὸ κ. Κ. Κτενᾶ.

Ὁ λατερίτης εἶναι, ὡς γνωστόν, προῖον ἀποσαθρώσεως, τὸ ὁποῖον σχηματίζεται ἐκ τῶν γνευσίων, μαρμαρυγιακῶν σχιστολίθων, γρανιτῶν, συηνιτῶν, καὶ βασαλτῶν τῇ ἐπιδράσει ὠρισμένων κλιματολογικῶν συνθηκῶν.

Οἱ Medlicot καὶ Blanford καὶ ἰδίως ὁ Foot διακρίνουν κυρίως δύο εἴδη λατεριτῶν :

1.—Τοὺς λατερίτας τῶν ὑψηπέδων (high-level laterite), οἵτινες εἶναι ἐξηπλωμένοι εἰς ὄρεινὰς ἐπιφανείας τῶν κεντρικῶν καὶ δυτικῶν Ἰνδιῶν, πολλάκις μέχρις ὕψους 1500 μ. ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης. Οὗτοι ἀποτελοῦνται ἀπὸ μίαν λίαν λεπτόκοκκον, ὁμογενὴ καὶ οὐχὶ ἀμώδη μᾶζαν μὴ περιέχουσαν κλαστικὸν ὕλικόν καὶ πάχους 10-15 μ., τὸ ὁποῖον ὁμως κατὰ τὰς περιγραφὰς τοῦ Walther⁵ φθάνει καὶ μέχρι 100 μ. Οἱ λατερίται οὗτοι τῶν ὑψηπέδων προέρχονται ἐξ ἀποσαθρώσεως βασαλτῶν τοῦ Dekkans καὶ περιέχουσι τὰ λειμονιτικὰ συγκρίματα, ἅτινα συσσωρεύονται εἰς τὸν ἀνώτατον ὀρίζοντα, ὅστις καλύπτει ἐπιφανειακῶς τὸν λατερίτην ὡς ἐν σκωριῶδες κάλυμμα.

2. Τοὺς λατερίτας τῶν βαθυπέδων (low-level laterite). Οὗτοι εἶναι πολλάκις πλούσιοι εἰς συγκρίματα ἐκ σιδήρου, ἐν τούτοις ὁμως δὲν παρουσιάζουν τὴν σιδηροῦχον ἐπιφλοίωσιν τῶν λατεριτῶν τῶν ὑψηπέδων. Οἱ λατερίται οὗτοι καταλαμβάνουσι μακρὰς παραλιακὰς ἐκτάσεις, ἔχουν μικρὸν πάχος καὶ ἐγκλείουσι συχνότατα κροκάλας, κοκκία ἄμμου, καὶ ἀμώδη ἄργιλον. Ἡ παρουσία τῶν κλαστικῶν τούτων ὕλικῶν προδίδει τὴν δευτερογενὴ καταγωγὴν αὐτῶν. Ἐπομένως οἱ λατερίται τῶν βαθυπέδων εἶναι πέτρωμα προελθὸν ἐκ τῆς μεταφορᾶς τῶν λατεριτῶν τῆς α' κατηγορίας.

Οἱ Passarge, Wohltmann, Schenk⁶ διακρίνουν τοὺς λατερίτας εἰς πρωτογενεῖς καὶ δευτερογενεῖς, οἵτινες προῆλθον ἐκ μεταφορᾶς τῶν πρωτογενῶν καὶ ὁμοιάζουν μόνον κατὰ

* Κ. RENIERI.— Das Lateritklima in Attika.

* Ἀνεκοινώθη κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς 1 Ἰανουαρίου 1933.

τὸ χρώμα. Οἱ δὲ Lank¹ καὶ Walther θεωροῦσι τούτους ὡς προϊόντα ἀποσαθρώσεως σχηματισθέντα εἰς προηγουμένης γεωλογικᾶς ἐποχᾶς (fossile Böden) καὶ ὧν ἡ γένεσις ὀφείλεται εἰς κλίμα μὲ μεγάλας ἀντιθέσεις κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ἔτους, ἤτοι μὲ ἰσχυρὰς καὶ ἀφθόνους βροχὰς ἐντὸς βραχείου χρονικοῦ διαστήματος καὶ μὲ μακρὰν περίοδον ξηρασίας. Ὅντως δὲ ὁ Lang, παρὰ τὴν ἄλλοτε ἐπικρατήσαν γνῶμην, ὅτι οἱ λατερίται εἶναι προϊόν ἀποσαθρώσεως τῶν σημερινῶν τροπικῶν κλιμάτων, ἀποδεικνύει ὅτι ἐσχηματίσθησαν εἰς προηγουμένης γεωλογικᾶς περιόδου καὶ οὐχὶ εἰς τὰ σημερινὰ τροπικὰ κλίματα, τὰ ὅποια εὐνοοῦσι τὸν σχηματισμὸν τῶν καστανοχρῶν χουμωδῶν ἑδαφῶν, διότι κατὰ τὴν ἐν Σουμάτρα διαδρομὴν τοῦ οὐδαμοῦ συνήντησε τὸν λατερίτην ἐπιφανειακῶς, ἀλλὰ πάντοτε ἀπὸ τὰ χουμώδη ἐδάφη κεκαλυμμένον.

Οὐχὶ μακρὰν τῶν Ἀθηνῶν, μεταξὺ Ψυχικοῦ, Χαλανδρίου καὶ Ἀμαρουσίου ἐντὸς βαθυπέδου εὐρίσκονται κάτωθεν ἀλλουβιακῶν προσχώσεων αἱ λατεριτικά ἐμφανίσεις. Εἰς θέσιν Καλογρέζα ὑπάρχει τάφος βάθους 15—20 μ. καὶ μήκους 40 μ., ἡ ὁποία ὁμως δὲν παρουσιάζει πλήρη τὴν γεωλογικὴν τομὴν. Ἡ ἐπὶ τριετίαν σχεδὸν παρακολούθησις τῶν διανοιγομένων φρεάτων τῆς ὡς ἄνω περιοχῆς μολὶ ἔδωκε τὴν εὐκαιρίαν εἰς τὴν ἀποκάλυψιν μιᾶς πλήρους γεωλογικῆς τομῆς, διηκούσης μέχρις αὐτοῦ τοῦ ἀρχικοῦ πετρώματος. Ἡ παρὰ τὴν θέσιν Ἅγιος Γεώργιος διάνοιξις πλατυτάτου φρέατος (2½ μ. διαμ.) παρέσχε μοι τὰ στοιχεῖα τῆς ἐρεῦνης ὅλων τῶν ὀριζόντων ἢ ζωνῶν. Μετὰ τὰς ἀλλουβιακὰς προσχώσεις, ὧν τὸ πάχος κυμαίνεται μεταξὺ 2—3 μ., ἐμφανίζονται αἱ ἀκόλουθοι ζῶναι ἢ ὀρίζοντες, αἵτινες κατὰ τὸν Walther ἀποτελοῦν μίαν πλήρη γεωλογικὴν τομὴν τῶν λατεριτῶν:

4. ἡ σιδηροῦχος ἐπιφλοῖωσις πάχους 1½ μ. (Eisenkruste).
3. ἡ ζώνη τῶν κηλίδων » 12 μ. (Fleckenzone).
2. ἡ ζώνη τῆς ἀποσυνθέσεως » 1 μ. (Zeratzzone).
1. τὸ βασικὸν πέτρωμα.

Ἡ σιδηροῦχος ἐπιφλοῖωσις (cuirasse ferrugineuse) τοῦ λατερίτου τῆς Ἀττικῆς ἔχει ὅψιν ὀλίγον σκυριώδη μὲ σκοτεινῶς ἐρυθρὸν χρῶμα καὶ εἶναι κατὰ τι σκληροτέρα τῆς ὑποκειμένης ζώνης, λόγῳ τῆς πρὸς τὰ ἄνω συσσωρεύσεως τῶν σιδηρούχων συγκριμάτων, οὐχ' ἥττον δὲν παρουσιάζει τὴν ὑπὸ τοῦ Walther ὡς σκληρὰν πλάκα περιγραφομένην εἰς τομὴν τῆς δυτικῆς Αὐστραλίας. Λίαν χαρακτηριστικαὶ εἶναι αἱ διασχίζουσαι αὐτὴν σωληνοειδεῖς ὀπαί, αἱ πλήρεις λευκοφαίου ἀργίλου αἱ καὶ ὑπὸ τοῦ Harrassowitz περιγραφόμεναι.

Ἡ κάτωθεν τῆς σιδηρούχου ἐπιφλοῖώσεως ὑποκειμένη μὲ ἀσαφῆ ὅρια ζώνη τῶν κηλίδων ἔχει πάχους 12 μ. μὲ ἀραιότερα τὰ λειμονιτικὰ συγκρίματα καὶ μὲ ἀποχρώσεις κατὰ τύπους κυανοχρόους ἐν εἴδει κηλίδων ἐκ τῶν λειμονιτικῶν ἐμποτισμάτων ἐπὶ τῆς πυριτοαργιλοῦχου μάζης. Μουσκοβιτικὰ φυλλίδια ὑπάρχουν λεπτότατα παραμείναντα ἀναποσάθρωτα, πολὺ σπάνια δὲ βιοτιτικά, καὶ τὰ ὅποια διαφαίνονται κατὰ τὴν μικροσκοπικὴν ἐξέτασιν διεσπαρμένα ἐφ' ὅλης τῆς ζώνης ταύτης.

Ἀμέσως μετὰ τὴν ζώνην ταύτην ἔρχεται ἡ ζώνη τοῦ ἀποχρωματισμοῦ ἢ τῆς ἀποσυνθέσεως μὲ πᾶχος 1 μ. Λόγω τῆς ἐλλείψεως τῶν σιδηρούχων χρωστικῶν οὐσιῶν ἐκ τῆς ζώνης ταύτης τὸ χρῶμα αὐτῆς εἶναι κιτρινόλευκον, προσέτι δὲ εἶναι αὕτη πλήρης τεμαχίων ἐκ τῶν ἀπαρτιζόντων τὸ βασικὸν πέτρωμα ὀρυκτῶν χαλαζίου, μαρμαρυγίου ὡς καὶ ἀκεραίων τεμαχίων μαρμαρυγιακοῦ σχιστολίθου, ἐξ οὗ καὶ ἀποτελεῖται τὸ βασικὸν πέτρωμα, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ὁ λατερίτης οὗτος προέκυψε.

Ἐκ τῆς ὡς ἀνωτέρω περιγραφῆς τῶν ζωνῶν τοῦ λατερίτου τῆς Ἀττικῆς γίνεται κατὰδῆλον ὅτι ἔχομεν ἓνα πρωτογενῆ λατερίτην μὲ τὰς αὐτὰς ἀναλογίας μὲ τὰς ὑπὸ τοῦ Walther περιγραφομένας διὰ τὰς τομὰς τῆς δυτικῆς Αὐστραλίας, τῆς ὁποίας οἱ λατερίται προῆλθον ἐπίσης ἐκ μαρμαρυγιακῶν σχιστολίθων.

Ἡ ἀνάλυσις τεμαχίου λατερίτου τῆς Ἀττικῆς ἐκ τῆς ζώνης τῶν κηλίδων ἔδωκε κατὰ τὸν κ. Ἑλ. Στάθην:

SiO ₂	41.44
Al ₂ O ₃	20.60
Fe ₂ O ₃	8.22
CaO	8.70
CO ₂	6.84
ἀπώλεια διὰ πυρώσεως	11.22
K ₂ O+Na ₂ O	—
	97.02

Ἐάν ὅλον τὸ ποσὸν τῶν 20.60 τοῦ Al₂O₃ ἦτο ὑπὸ μορφὴν ὕδραργιλίτου, ἔπρεπε νὰ εἴχομεν ποσότητα ὕδατος 12.9 ἀντὶ τῆς εὐρεθείσης 11.22 (ἀπώλεια διὰ πυρώσεως) ἐπομένως δυνάμεθα νὰ εἰκάζωμεν ὅτι τὸ ποσὸν τοῦ Al₂O₃ εὐρίσκεται καὶ ὑπὸ μορφὴν ἄλλην (τοῦ διασπόρου) πτωχοτέραν εἰς ὕδωρ.

Ἡ ποσότης τῆς ἀνθρακικῆς ἀσβέστου προέρχεται ἐκ τῶν συχνῶν ἐμποτίσεων τῆς λατεριτικής μάζης διὰ τῶν διαλύσεων τῶν πέριξ κειμένων ἀβεστολίθων. Αἱ διαλύσεις αὗται εἶναι ἄλλως τε γνωστὸν πόσον ὑποβοηθητικαὶ εἶναι τῆς ἀποσαθρώσεως καὶ τοῦ σχηματισμοῦ τῶν λατεριτῶν.

Ὁ ὑπὸ τοῦ K. Keilhack⁶ ἀναλυθεὶς λατερίτης τοῦ Franzeshad καὶ προσερχόμενος ἐπίσης ἐκ μαρμαρυγιακῶν σχιστολίθων ἔχει τὰς αὐτὰς ἀναλογίας πρὸς τὸν ὕψ' ἡμῶν ἀναλυθέντα λατερίτην τῆς Ἀττικῆς, ἀμφότεροι δηλαδὴ παρουσιάζουν Si-Al-ιτικὴν μορφὴν καὶ ἐπομένως ἐνισχύεται ἡ ὑπὸ τοῦ Harrassowitz ἐκφρασθεῖσα πιθανότης ὅτι τὰ ὄξινα πετρώματα παρέχουν λατερίτας μὲ Si-Al-ιτικὴν μορφὴν τὰ δὲ βασικά AI-ιτικὴν.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν γεωλογικὴν ἡλικίαν τῶν λατεριτῶν τῆς Εὐρώπης προκύπτει ἐκ τῆς μελέτης τῶν μέχρι τοῦδε γνωστῶν ἐμφανίσεων αὐτῶν ὅτι οὗτοι ἐσχηματίσθησαν κατὰ τὸ Παλαιογενές. Ὁ H. Harrassowitz καθορίζει γενικῶς τὴν ἡλικίαν των κατὰ τὸ Παλαιογενές. Μετὰ τοῦτον ὁ K. Keilhack εἰς τὴν τομὴν τοῦ Franzeshad τῆς Β. Βοημίας προσδιορίζει ταύτην εἰδικώτερον ὡς ἀνήκουσαν εἰς τὸ Ἡώκαινον.

Ἐπίσης κατὰ τὸ Τριτογενὲς ὑπῆρξαν εὐνοϊκαὶ κλιματολογικαὶ συνθήκαι διὰ τὴν λατεριτικὴν ἀποσάθρωσιν ἐν Ἰρλανδίᾳ καὶ Ἰσλανδίᾳ, ὡς καὶ εἰς πολλὰ ἄλλα μέρη τῆς Εὐρώπης, καὶ δὴ ἐν Auvergne τῆς Γαλλίας, ἥς αἱ λατεριτικαὶ ἐμφανίσεις ἔχουσι καθορισθῇ ὡς προολιγοκαινικαί. Ἐπειδὴ δέ, ὡς γνωστόν, οἱ λατερίται εἶναι προϊόν γενέσεως ὠρισμένου κλίματος, δι' ἀποσάθρωσεως ὠρισμένων πετρωμάτων, ἔπεται ὅτι καὶ οἱ ἐν τῇ Ἀττικῇ λατερίται εἶναι ἀναμφισβητήτως προϊόντα τῶν αὐτῶν κλιματολογικῶν συνθηκῶν, αἵτινες κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Παλαιογενοῦς ἐπεκράτουν καθ' ὅλην τὴν Εὐρώπην. Ὄντως, ἐξ ὧσων ἐκ τῆς χλωρίδος αὐτοῦ ἐξάγεται, τὸ κλίμα ἐν τῇ μέσῃ Εὐρώπῃ κατὰ τὸ Παλαιογενὲς ἦτο σημαντικῶς θερμότερον τοῦ Νεογενοῦς. Ἐπίσης ἡ ὑπαρξὶς κοιτασμάτων λιγνίτου ἐν τῇ Ἀττικῇ (ἐγγὺς τοῦ Πικερμίου) τῆς αὐτῆς ἡλικίας πρὸς τὰ ἐν Εὐβοίᾳ (Κύμῃ) εὑρεθέντα, ἅτινα φέρονται ὡς ἀνήκοντα εἰς τὴν κατωτάτην βαθμίδα τῆς Μειοκαινοῦ, ἐπιβεβαιοῖ τὴν παρ' ἡμῖν ὑπαρξίν κλίματος ὑποβοηθήσαντος τὴν λατεριτικὴν ἀποσάθρωσιν πρὸ τοῦ σχηματισμοῦ τῶν Νεογενῶν στρωμάτων. Δικαίως δὲ ὁ Unger ἐξάγει τὸ συμπέρασμα ἐκ τοῦ ποιοῦ τῆς ἐν Κύμῃ χλωρίδος, τῆς προϋπάρξεως κλίματος μὲ ἐναλλαγὰς ξηρᾶς καὶ ὑγρᾶς περιόδου κατὰ τὸ ἐτήσιον χρονικὸν διάστημα.

Ἐὰν δὲ ἀκολουθήσωμεν τὰ κλιματολογικὰ συμπεράσματα, περὶ τῆς γενέσεως τῶν διαφόρων κλιματολογικῶν τύπων τοῦ Lang, πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν τὴν ὑπαρξίν κλίματος κατὰ τὴν ὡς ἄνω ἐποχὴν, μὲ ἐναλλαγὰς περιόδων μακρᾶς ξηρασίας καὶ ἀφθόνων βροχῶν κατὰ τὸ ἐτήσιον διάστημα.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

- E. BUCHANAN: A journey from Madras, London, 1807.
 A. LACROIX: Les Laterites de la Guinée. *Nouv. Arch. de Mus. d'hist. nat.*, 5 Ser., Paris.
 W. MEIGEN: *Geol. Rundsch.*, 1911, σ. 197.
 J. WALTHER: *Zeitsch. d. D. geol. Gesel.*, 1915, s. 120.
 FOOTE: Geology of parts of the Madras and N. Arcot (Ebenda III).
 MEDLICOT A BLANFORD: Manual of Geology of India, 2, 1879.
 I. WALTHER: *Petermanns Mit.*, 62, 1916.
 A. SCHENK: *Zeitsch. d. D. geol. Ges.*, 1890, s. 610.
 WOHLTMANN: Handbuch der tropischen Agrikultur, 1892. Deutsch-Ostafrika.
 PASSARGE: Geol. Beob. in den Tropen und Subtropen, in KEILHACKS, Prakt. Geologie.
 PASSARGE: Über Laterite und Roterden in Afrika und Indien, *Berich. d. VI. Intern. Geogr. Kongr.*, London, 1895.
 R. LANG: Klimawechsel seit der Diluvialzeit auf Sumatra. *Centralblatt f. Min.* 1914, 1915, S. 257.
 R. LANG: Verwitterung und Bodenbildung, Stuttgart, 1920.
 FEX. SCHAFFER: Grundzüge der Geol. SALOMON 2. Das Tertiär. Stuttgart, 1924.

- H. HARRASSOWITZ: Der Laterit, Berlin, 1926.
 K. KEILHACK: *Zeitsch. d. D. geol. Gesel.*, 1930.
 M. DEPRAT: Étude geol. et petr. de l'île d'Eubée, 1904.
 F. UNGER: Die fossile Flora von Kumi, 1867.

ZUSAMMENFASSUNG

Das in der Nähe von Athen gefundene primäre Laterit-Profil, welches aus der Verwitterung des Glimmerschiefers hervorgegangen ist, beweist, dass in Alt-Tertiär ein subtropisches Wechselklima in Attika herrschte, welches das 15 mtr. hohe Verwitterungsprofil geschaffen hat.

Ὁ κ. Κτενᾶς ὑποβάλλων τὴν ἀνακοίνωσιν τοῦ κ. Ρενιέρη παρατηρεῖ τὰ ἑξῆς:

Τὸ γεγονὸς ὅτι ἐν μέρος τοῦ ἀργιλλοῦχου καλύμματος ἀποσαθρώσεως τῆς Ἀττικῆς ἀνήκει εἰς τὸν λατεριτικὴν παρουσιάζει ἀπὸ γεωλογικῆς ἀπόψεως ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον, διότι μᾶς καθορίζει τὰς εἰδικὰς κλιματολογικὰς συνθήκας ποὺ ἐπεκράτουν εἰς τὴν Ἀττικὴν κατὰ τὴν περίοδον τῆς ἀποσαθρώσεως αὐτῆς. Ἡ περίοδος ὅμως κατὰ τὴν ὁποίαν ἐπεκράτουν αἱ εἰδικαὶ αὐταὶ κλιματολογικαὶ συνθήκαι δὲν κατέστη δυνατόν νὰ προσδιορισθῇ ἐπακριβῶς.

Τὸ ἐνδιαφέρον κοίτασμα ποὺ ἐμελέτησεν ὁ κ. Ρενιέρης δὲν παρουσιάζει ἐπαρκῆ γεωλογικὰ στοιχεῖα, διότι ἡ τοποθέτησις τοῦ λατεριτικοῦ ἰζήματος ἀμέσως ἐπάνω ἀπὸ τὸ Κρυσταλλοσχιστῶδες δὲν καθορίζει τίποτε ἄλλο παρὰ μόνον ὅτι ὁ σχηματισμὸς αὐτὸς εἶναι μεταγενέστερος. Ὁ συγγραφεὺς ἀνατρέχει ὡς ἐκ τούτου εἰς τὴν βιβλιογραφίαν περὶ τοῦ λατεριτικοῦ κλίματος εἰς τὴν λοιπὴν Εὐρώπην καὶ καταλήγει εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι καὶ εἰς τὴν Ἀττικὴν ἐπεκράτησε τοιοῦτον κλίμα κατὰ τὸ Παλαιογενές. Ὁ κ. Κτενᾶς νομίζει ὅτι εἰς τὴν Ἀττικὴν θὰ ἐπεκράτησε τὸ λατεριτικὸν κλίμα ἀμέσως πρὸ καὶ κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς ἀποθέσεως τῶν στρωμάτων τοῦ Πικερμίου καὶ ὅτι ἐπομένως ἡ ἡλικία τοῦ κοιτάσματος αὐτοῦ εἶναι μεταγενεστέρα τῆς περιόδου διαταράξεων, τὴν ὁποίαν ὁ Stille ὠνόμασεν «Ἀττικὴν». Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐξηγεῖται καὶ ἡ φύσις τοῦ παλαιοντολογικοῦ κόσμου τοῦ Πικερμίου. Ὁ κ. Κτενᾶς θεωρεῖ ἀναγκαῖον, ὅπως ὁ συγγραφεὺς ἐπεκτείνει τὰς ἐρεῦνας του καὶ εἰς ἄλλα σημεῖα τῆς Ἀττικῆς, πρὸς καθορισμὸν τῆς ἀκριβοῦς ἡλικίας τῆς λατεριτικῆς ἀποσαθρώσεως, σύμφωνα μὲ τὴν ἀνωτέρω ὑπόθεσιν.

ΒΙΟΛΟΓΙΑ.—Die Störungen des Calciumgehalts des Blutes bei Verbrühungen*, von St. Samaras. Ἀνεκoinώθη ὑπὸ κ. Γ. Ἰωακείμογλου.

Auf Grund ihrer ausgeführten Versuche mit Knorpeln von Menschen und Kühen haben Freudenberg und György feststellen können, dass die

* ΣΤ. ΣΑΜΑΡΑ.— Αἱ διαταραχαὶ τῆς περιεκτικότητος τοῦ αἵματος εἰς ἀσβέστιον ἐπὶ ἐγκαυμάτων. Aus dem Institut für Pathologische Physiologie der Universität Athen Direktor Prof. Dr J. Catsaras.

* Ἀνεκoinώθη κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς 1 Ἰουνίου 1933.